

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 21 września 2021 r.

sprawy **M. A.**

skazanego z art. 191§ 2 k.k. i art. 157§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 26 stycznia 2021 r., sygn. IV Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 13 sierpnia 2020 r.,

sygn. II K [...]

na podstawie art. 535§3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. J. – Kancelaria Adwokacka w W. - obrońcy z urzędu skazanego kwotę 442.80 zł (czterysta czterdzieści dwa, 80/100), w tym 23% VAT za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 13 sierpnia 2020 r., sygn. akt II K [...] M. A. został uznany za winnego tego, że w okresie od 22 lipca do 25 sierpnia 2016 r. w W., działając w warunkach przestępstwa ciągłego, groźbą pozbawienia życia, pobicia, włamania do mieszkania oraz przemocą polegającą na uderzaniu rękoma, z otwartej dłoni w głowę, w tym w twarz oraz kopnięciem w udo J. Z., zmuszał go do zwrotu wierzytelności w kwocie 200 zł i spowodował u niego obrażenia ciała w postaci obrzęku i drobnych ran punktowych grzbietu prawej dłoni, niewielkiego obrzęku w okolicy stawu skroniowo – żuchwowego prawego i stłuczenia uda prawego, które naruszały czynności narządów ciała na czas poniżej dni 7, czym działał na szkodę J. Z., tj. popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 191 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Za ten czyn oskarżony został skazany na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności z orzeczeniem nawiązki na rzecz pokrzywdzonego w wysokości 1.000 zł.

Wyrok ten był skarżony apelacją obrońcy oskarżonego. Po jej rozpoznaniu Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 26 stycznia 2021 r, sygn. IV Ka [...] utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego.

W kasacji zarzucił naruszenie: 1) art. 433§2 k.p.k., art. 457§3 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424§1 k.p.k. przez brak prawidłowej kontroli odwoławczej w zakresie zarzutów apelacji dotyczących przeprowadzonej przez Sąd pierwszej instancji w sposób dowolny oceny dowodów, a w szczególności wobec przekroczenia przez Sąd Okręgowy granic swobodnej oceny dowodów przez odmowę wiarygodności wyjaśnieniom skazanego, przy jednoczesnym uznaniu wiarygodności relacji pokrzywdzonego, a także wobec przyjęcia ustaleń całkowicie dowolnych – wynikających z wadliwej oceny dowodów i naruszenia przepisów postępowania - w zakresie winy i sprawstwa skazanego, nieznajdujących potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym, a opartych na niepotwierdzonych domniemaniach faktycznych i dowodach, których wiarygodność w ocenie skazanego budzi poważne wątpliwości, 2) art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. przez niespełnienie wymogów w zakresie wyrokowania i sporządzenia uzasadnienia przez Sąd odwoławczy oraz dokonanie kontroli instancyjnej w sposób powierzchowny, z

jednoczesnym zaniechaniem pogłębionej analizy, a także ustosunkowaniem się do zarzutów apelacji w sposób ogólny, z ich pominięciem, a w konsekwencji w zasadzie uchyleniem się od kontroli odwoławczej. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, dlatego jej oddalenie mogło nastąpić na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

Skarżący formułując w punkcie pierwszym kasacji zarzut rzekomego naruszenia dyspozycji art. 433§2 k.p.k. w rzeczywistości dąży do ponownej kontroli podstawy faktycznej rozstrzygnięcia skonstruowanej przez Sąd pierwszej instancji w sposób zgodny z wymogami prawa procesowego, przy zrealizowaniu zasady swobodnej oceny dowodów, co słusznie zyskało aprobatę Sądu odwoławczego. Już na wstępie rozważań wskazać należało na błąd w samej strukturze pierwszego zarzutu kasacji nie do pogodzenia z zakresem kontroli odwoławczej zagwarantowanej przepisami prawa procesowego. Za uchybienie należało uznać wskazanie w zarzucie naruszenia przez Sąd odwoławczy treści art. 7, art. 410, art. 424§1 k.p.k., w sytuacji gdy Sąd odwoławczy nie orzekał reformatoryjnie w tej sprawie. Dopiero wtedy gdy w instancji odwoławczej dokonuje się zmiany ustaleń faktycznych na skutek odmiennej oceny dowodów od tej dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, pojawia się możliwość stawiania w kasacji zarzutów dotyczących prawidłowości oceny dowodów, zakresu wykorzystania dowodów, czy też tych dotyczących jakości sporządzonego uzasadnienia, które w takiej sytuacji powinno odpowiadać regułom obowiązującym sąd pierwszej instancji. Taka sytuacja w tej sprawie jak już podniesiono, nie zaistniała. Sposób sformułowania tego zarzutu przekonuje dosadnie co do rzeczywistego powodu wniesienia kasacji w tej sprawie, zaakcentowanego na wstępie rozważań. W kontekście tak odczytanego zarzutu podnieść należało, że po myśli dyspozycji art. 523§1 k.p.k. w kasacji nie jest dopuszczalne podnoszenie zarzutów kwestionujących ustalenia faktyczne dokonane w sprawie. Odnosząc się do zakwestionowanej w kasacji

jakości kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu pierwszej instancji należało, w przekonaniu Sądu Najwyższego, stanowczo odrzucić tę sugestię zawartą w kasacji. Wbrew twierdzeniom zawartym w kasacji kwestionującym pierwszo - instancyjną ocenę dowodu z zeznań pokrzywdzonego podnieść należało, że Sąd odwoławczy dokonał pełnej i wszechstronnej analizy depozycji pokrzywdzonego, posiłkując się opinią biegłego psychologa, zeznaniami świadków, a także konfrontując te dowody z wyjaśnieniami oskarżonego i doszedł do trafnej konkluzji w aspekcie całokształtu materiału dowodowego co do prawidłowej - w płaszczyźnie dyspozycji art. 7 k.p.k. – oceny dowodu z zeznań pokrzywdzonego zaprezentowanej w orzeczeniu Sądu pierwszej instancji. W tej analizie wykazano również dlaczego zeznania poszczególnych świadków i w jakim zakresie należało uznać za wiarygodne. Sąd odwoławczy w szerokim wywodzie prawno – faktycznym, zamieszczonym w uzasadnieniu orzeczenia, rozważył zatem wszystkie zarzuty i wykazał dlaczego uznał je za niezasadne, przedstawiając w uzasadnieniu swojego orzeczenia swój tok rozumowania. Taka kontrola spełniała wszystkie rygory rzetelnej kontroli odwoławczej wskazane w art. 433§2 k.p.k.

Przedstawiona argumentacja wskazuje na trafność oceny kasacji zaprezentowanej na wstępie rozważań.

O kosztach obrony z urzędu rozstrzygnięto na podstawie § 2 ust. 1, § 3, § 4 ust. 3, §17 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18).

Z tych względów orzeczono jak wstępie.